

Arrest

nr. 340 134 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2025.

Gelet op de pleitnota van 28 november 2025 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 3 februari 2022, 22 februari 2023, 20 oktober 2023 en op 4 juli 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, telkens in functie van haar Belgische vader. De eerste, tweede en derde aanvraag van verzoekster werden steeds geweigerd.

Op 8 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), waarbij hij ook verzoeksters verblijfsaanvraag van 4 juli 2024 niet in overweging neemt, aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 september 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam: H. (...)

Voornaam: F. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

Verblijvende te: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene kwam op 20.02.2020 via Frankrijk de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Bij haar visumaanvraag verklaarde betrokkene in Marokko werkzaam te zijn als bediende en op kort familiebezoek van maximum 30 dagen naar Frankrijk te gaan. Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko, maar kwam naar België waar zij vier keer na elkaar, in uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging indiende met haar Belgische vader. Betrokkenes aanvragen van 03.02.2022, 22.02.2023 en van 20.10.2023, werden geweigerd op 12.07.2022, 05.10.2023 en op 17.04.2024. Bij haar derde aanvraag legde zij dezelfde stukken voor als bij de tweede aanvraag gezinshereniging, aangevuld met enkele stukken die betrekking hebben op haar situatie in België (huurovereenkomst, motivatiebrief, werkbepaalde, geldstorting van vader) zonder enig bijkomend stuk die het tenlaste laste zijn bewijst bij te brengen. Hoewel in de akte van kennisgeving van de drie weigeringsbeslissingen op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze beslissingen, zodat zij in de wettigheid ervan berustte, om nadien op 04.07.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevoerd, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake haar aanvragen gezinshereniging dat een tweede aanvraag geen kans zou maken temeer zij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken. De 4e aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 04.07.2024 wordt ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar vader. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij bij haar visumaanvraag reeds verklaarde zelf economisch actief te zijn in Marokko en aldus in staat is in te staan voor haar eigen onderhoud.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar vader waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden.

Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende vier keer na elkaar, in uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische vader. Betrokkenes aanvragen van 03.02.2022, 22.02.2023 en 20.10.2023 werden geweigerd op 12.07.2022, 05.10.2023 en op 17.04.2024 en haar aanvraag van 04.07.2024 werd op 08.08.2024 nie in overweging genomen. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Eveneens op 8 augustus 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 september 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : H. (...)

voornaam : F. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.08.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene kwam op 20.02.2020 via Frankrijk de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C, afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Bij haar visumaanvraag verklaarde betrokkene in Marokko werkzaam te zijn als bediende en op kort familiebezoek van maximum 30 dagen naar Frankrijk te gaan. Betrokkene keerde echter niet terug naar Marokko, maar kwam naar België waar zij vier keer na elkaar, in uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging indiende met haar Belgische vader. Betrokkenes aanvragen van 03.02.2022, 22.02.2023 en van 20.10.2023, werden geweigerd op 12.07.2022, 05.10.2023 en op 17.04.2024. Bij haar derde aanvraag legde zij dezelfde stukken voor als bij de tweede aanvraag gezinshereniging, aangevuld met enkele stukken die betrekking hebben op haar situatie in België (huurovereenkomst, motivatiebrief, werkbepaalde, geldstorting van vader) zonder enig bijkomend stuk die het tenlaste laste zijn bewijst bij te brengen. Hoewel in de akte van kennisgeving van de drie weigeringsbeslissingen op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos betrokkene ervoor om niet in beroep te gaan tegen deze beslissingen, zodat zij in de wettigheid ervan berustte, om nadien op 04.07.2024 toch opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake haar aanvragen gezinshereniging dat een tweede aanvraag geen kans zou maken temeer zij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken. De 4e aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 04.07.2024 wordt ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar vader. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij bij haar visumaanvraag reeds verklaarde zelf economisch actief te zijn in Marokko en aldus in staat is in te staan voor haar eigen onderhoud.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Gelet op al deze elementen en het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Verweerder dient op 28 november 2025 een pleitnota in waarin hij de volgende exceptie van onontvankelijkheid aanvoert:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemd artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekster geen belang meer bij huidige procedure.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het beroep is onontvankelijk.”

3.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat ze is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat ze een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan verzoekster bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit het 'verslag vertrek' dat door verweerder aan de Raad werd overgemaakt samen met zijn pleitnota, blijkt dat verzoekster op 17 januari 2025 onder escorte is vertrokken naar Marokko. De Raad stelt dan ook vast dat niet kan worden betwist dat de bevelscomponent vervat in de bijlage 13 reeds werd uitgevoerd. Er dient echter te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, volledig is opgehangen aan het feit dat er in de bestreden verwijderingsmaatregel geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Aldus kan worden gesteld dat het inreisverbod in casu een accessorium vormt van het bevel om

het grondgebied te verlaten. Dit houdt in dat de eventuele vernietiging van het bestreden bevel ook tot de vernietiging van het bestreden inreisverbod aanleiding geeft. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing aan verzoekster geen enkel voordeel meer kan opleveren. Zodoende kan ook niet worden gesteld dat verzoekster geen belang meer zou hebben bij haar vordering gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid gericht tegen de eerste bestreden beslissing wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 13°; 40bis; 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar enige middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoekster heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op basis van art. 40bis en 40ter van de Wet van 15/12/1980 nog 3 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd.

De laatste, zijnde de vierde aanvraag van verzoekster tot gezinshereniging op basis van 40bis en 40ter van de VW 15/12/1980, werd niet in overweging genomen bij de 1 0 beslissing waartegen huidig beroep; mn. het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ingevolge haar aanvraag gezinshereniging was verzoeker in het bezit van een attest van immatriculatie en een bijlage 19; normaal geldig gedurende de behandelingsperiode van haar aanvraag. Verzoekster was derhalve de gedurende behandelingsperiode van de deze aanvraag gezinshereniging in wettig verblijf.

Er was dan ook geen rechtsgrond om een bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13, af te leveren zolang niet ten gronde werd beslist over de aanvraag gezinshereniging.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, in casu de bestreden beslissing, wordt immers afgeleverd met toepassing van artikel 7, alinea 1,13° van de VW van 15/12/1980; welke bepaling voorschrijft : " Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in of 12 0 bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen...

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt (eigen onderlijning) of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf”

In casu stelt de bestreden beslissing dat verzoekster de procedure art. 40 ter van de Wet van 15/12/1980 misbruikt, louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen , tegen de finaliteit van de vreemdelingewet in.

In casu stelt de beslissing waartegen beroep dat de aanvraag gezinshereniging met haar vader door verzoekster ingediend op 04/07/2024, dan ook door middel van deze beslissing (bijlage 13) niet in overweging wordt genomen omdat de beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen , niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 moet genomen worden.

Nochtans , Art 7, alinea 13°; dat strikte voorwaarden oplegt voor de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten, bepaalt niet dat de "niet - in overweging name" van een aanvraag gezinshereniging een voldoende voorwaarde is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren . De vreemdeling moet het voorwerp uitmaken van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt; ook al zou men kunnen bijtreden dat deze beslissing tot weigering genomen wordt via het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een beslissing tot weigering houdt immers een beslissing/ beoordeling ten gronde in van de betrokken ingediende aanvraag gezinshereniging.

Uit de beslissing tot weigering van de aanvraag gezinshereniging, moet kunnen volgen dat de grondvoorwaarden voor de gezinshereniging werden beoordeeld.

In casu werd de beslissing tot de "niet in overweging name" genomen omwille van een beweerd rechtsmisbruik van verzoekster; mn dat zij de aanvragen gezinshereniging zou indienen om tijdelijk een immatriculatie attest te bekomen en dat deze handelswijze zou indruisen tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet.

Nochtans heeft verzoekster, alleen maar de enkele bedoeling om haar verblijf in België te regulariseren. Zij wendt hiervoor de voorgeschreven procedure aan en zij tracht bij elke aanvraag de nodige documenten toe te voegen om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden, gesteld door de wettelijke bepalingen op de gezinshereniging (art 40bis en 40ter VW) Dit druist niet in tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet. De wetgever laat toe om meerdere aanvragen gezinshereniging in te dienen; er wordt geen enkele beperking, noch qua aantal noch qua tijdsspanne waarin de aanvragen ingediend worden, opgelegd.

*De referentiepersoon, met wie zij de gezinshereniging vroeg betreft haar vader, voormeld.
De vader van verzoekster, die Belg is, kan verplicht worden om het grondgebied te verlaten om te kunnen samenleven (in de nabijheid van) met zijn dochter*

In casu volgt uit de 1° betreden beslissing dd 0808/2024 (bijlage 13) niet, dat de grondvoorwaarden voor de gezinshereniging werden beoordeeld door de gemachtigde van de staatssecretaris.

In toepassing van artikel 40ter en de van toepassing zijnde bepalingen van artikel 40bis, par2,3° van de Wet van 15/12/1980 worden als familielid van de burger van de Unie beschouwd 3° de bloedverwanten in de neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot en partner als bedoeld in onder 1° en 2° beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hunne laste zijn "
Art 40 ter par 2,1° van de Wet van 15/12/1980 schrijft voor dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de volgende familieleden van de Belg .. 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, par 2 eerste lid, 1° tot 30°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient dus voor elk van de ingediende aanvragen na te gaan of de betreffende verzoeker al dan niet voldoet aan deze gestelde grondvoorwaarden.

Bij elke ingediende aanvraag gezinshereniging, heeft de verzoeker immers de mogelijkheid om nieuwe documenten te voegen om aan de hand van deze te bewijzen dat hij wel degelijk voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De meegedeelde documenten en deze die zich bevinden in het administratieve dossier moeten bij welke wijze ook de beslissing tot weigering wordt genomen ; via bijlage 20 dan wel via bijlage 13, grondig beoordeeld worden door de gemachtigde en afgetoetst worden aan de gestelde voorwaarden van art 40bis en 40ter VW 15/12/1980.

Nergens lezen we in de beslissing waartegen huidig beroep; dat deze beoordeling werd doorgevoerd door de gemachtigde.

Verzoeker kan dan ook niet gericht controleren waarom haar vierde aanvraag gezinshereniging niet zou voldoen aan de voorwaarden van art 40bis en 40ter van de VW 15/12/1980.

De beslissing waartegen huidig beroep is niet afdoende gemotiveerd.

Er werd bovendien geen enkele motivering gegeven waarom de vierde aanvraag van verzoekster niet zou voldoen aan de grondvoorwaarden van art 40ter en 40bis VW 15/12/1980. Wel wordt kort aangehaald waarom de derde aanvraag niet voldeed, doch over de vierde aanvraag wordt alleen maar gezegd dat ze rechtsmisbruik uitmaakt.

Er is niet voldaan aan de zorgvuldigheidsnorm, die oplegt dat de beslissingen zorgvuldig moeten voorbereid worden en moeten stoelen op de juiste en volledige feitenvinding om op basis hiervan te oordelen of verzoekers aanvraag gezinshereniging voldoet aan de gestelde wettelijke voorwaarden.

o o o o

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en feiten, die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Verzoekster moet in de beslissing die haar aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze genomen werd.

...

Verzoekster beroept zich op art. 8 EVRM.

Inzake is de beslissing (bijlage 13) waartegen huidig beroep mbt. tot de afhankelijkheidsrelatie van verzoekster met de referentiepersoon, gemotiveerd als volgt:

" Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar vader waardoor hij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op de relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is"

Dit betreft louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

Een afdoende ten gronde beoordeling van de specifieke omstandigheden van de zaak ligt niet voor; noch een motivering waarom deze niet afdoende zouden zijn.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste beoordeling van de aangebrachte elementen niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op om ook de feitelijke omstandigheden van de zaak grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor , minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met al de omstandigheden van de zaak. DVZ stelt in algemene bewoordingen " het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie . " zonder de specifieke feitelijke elementen van de aanvraag van verzoeker te benoemen ; mn. dat verzoeker de gezinshereniging vroeg met haar Belgische vader dat al haar andere gezinsleden in België wonen en dat zij geen naaste familieleden meer heeft in Marokko.

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering - zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de beslissing genomen werd.

Er is in casu wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoeker en haar vader

Verzoeker kan zich beroepen op art 8 EVRM.

De vader van verzoekster heeft de Belgische nationaliteit.

Hij kan niet verplicht worden om België te verlaten teneinde te kunnen samenwonen met zijn dochter.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

De beslissing waartegen huidig beroep moet om deze reden vernietigd worden.

....

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en om geen termijn voor vertrek toe te staan. (art 74/14 VW)

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden.

Verzoekster heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat zij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoekster heeft steeds haar verblijfplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel haar verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelt de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbreken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoekster heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat haar dossier zou goedgekeurd worden als zij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen , wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken , waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te bekomen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoekster. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een ander te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoekster diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art.40bis en 40ter VW. Haar handelen is niet onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

Verzoekster heeft voordien nooit een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. Zij moet dus niet bijkomend gesanctioneerd worden.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd ;minstens onredelijk en buiten proportioneel.

Het middel is gegrond.

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan.

Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum 08/08/2024, en ter kennis gebracht op 04/09/2024 werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Minstens was het niet-toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten buiten proportioneel. Verzoekster heeft voorheen nooit een bevel — bijlage 13 ontvangen.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 13; bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

“ Betrokkene misbruikt de procedure van art 40ter van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoekster niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden; laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan. Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen

- waaruit het misbruik bestaat*
- de schade die werd toegebracht*

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker 't de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in", kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met " via een andere weg ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

DVZ geeft geen nadere inhoud aan het begrip " finaliteit van de vreemdelingenwet " noch geeft zij enige toelichting over wat juist zou kunnen verstaan worden onder " de finaliteit" van de Vreemdelingenwet " Verzoekster kan dan ook niet met recht en rede uitmaken of zij door de opeenvolgende vragen gezinshereniging zou kunnen gehandeld hebben tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Verzoekster maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet haar biedt en zij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning ; Haar handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen "misbruik van recht" is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd

ooo

Verzoekster beroept zich op art 8 EVRM. Zij woont samen met haar vader. Overige gezinsleden wonen ok in België. Zij heeft niemand meer in Marokko. De afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoekster en de afhankelijkheid van de vader.

Het is bovendien niet proportioneel om voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen. Verzoekster betekent geen gevaar voor de openbare orde; Zij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of elders in Europa verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar.

Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoekster ; oa de scheiding van haar familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin zij ,als alleenstaande vrouw - in Marokko te recht komt — art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd, onredelijk en disproportioneel.

Het middel is gegrond."

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gemotiveerd dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf, waarbij concreet wordt toegelicht dat verzoekster op 20 februari 2020 de Schengenzone is binnengekomen met een visum type C; dat zij na afloop van haar visum niet terugkeerde naar Marokko maar wel vier keer na elkaar een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Belgische vader; dat de eerste drie gezinsherenigingsaanvragen van verzoekster telkens werden geweigerd; dat verzoekster niet in beroep ging tegen deze weigeringsbeslissingen; dat ze bij haar derde verblijfsaanvraag dezelfde stukken heeft voorgelegd als bij haar tweede verblijfsaanvraag, aangevuld met enkele stukken die betrekking hebben op haar situatie in België; dat verzoekster een vierde gezinsherenigingsaanvraag indiende terwijl zij uit de eerdere weigeringsbeslissingen kon afleiden dat een nieuwe aanvraag geen kans zou maken aangezien ze enkel verwees naar reeds voorgelegde bewijsstukken; dat verzoekster de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dan ook misbruikt om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, hetgeen indruist tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet en dat daarom de vierde aanvraag gezinshereniging middels deze eerste bestreden beslissing niet in overweging wordt genomen.

Vervolgens geeft verweerder in het bestreden bevel weerslag van zijn onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat verzoekster een gezonde en volwassen persoon is waarvan

mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar vader, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat zij bij haar visumaanvraag reeds verklaarde economisch actief te zijn in Marokko en aldus kan instaan voor haar eigen levensonderhoud. Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar vader waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Verweerder verwijst eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: het EHRM) waarin wordt vastgesteld dat slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken kan worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, dat andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden. Verweerder motiveert dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko; dat een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt; dat evenmin uit het administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden; en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op haar naam.

Tenslotte wordt gemotiveerd dat verzoekster op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat, waarbij wordt toegelicht dat zij onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend; dat zij vier keer na elkaar, in uitvoering van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag gezinshereniging indiende met haar Belgische vader en verzoekster dus misbruik maakt van de procedure om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

De Raad merkt op dat ook de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, op feitelijke en juridische wijze is gemotiveerd. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat het inreisverbod een motivering in feite, met name dat aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. Verweerder stelt dat verzoekster op 20 februari 2020 de Schengenzone is binnengekomen met een visum type C; dat zij na afloop van haar visum niet terugkeerde naar Marokko maar wel vier keer na elkaar een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Belgische vader; dat de eerste drie gezinsherenigingsaanvragen van verzoekster telkens werden geweigerd; dat verzoekster niet in beroep ging tegen deze weigeringsbeslissingen; dat ze bij haar derde verblijfsaanvraag dezelfde stukken heeft voorgelegd als bij haar tweede verblijfsaanvraag, aangevuld met enkele stukken die betrekking hebben op haar situatie in België; dat verzoekster een vierde gezinsherenigingsaanvraag indiende terwijl zij uit de eerdere weigeringsbeslissingen kon afleiden dat een nieuwe aanvraag geen kans zou maken aangezien ze enkel verwees naar reeds voorgelegde bewijsstukken; dat verzoekster de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dan ook misbruikt om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, hetgeen indruist tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet en dat daarom de vierde aanvraag gezinshereniging middels deze eerste bestreden beslissing niet in overweging wordt genomen.

Er wordt tevens gemotiveerd dat wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarna verweerder de motivering herhaalt die in het bestreden bevel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd uiteengezet. Verweerder besluit dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Waar verzoekster stelt dat in het bestreden bevel geen enkele motivering wordt weergegeven waarom zonder enig ander voorafgaandelijk bevel er haar nu plots wel een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn wordt betekend, gaat ze voorbij aan de voornoemde motieven van het bestreden bevel, waarin wordt toegelicht waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek. In het bestreden inreisverbod wordt concreet uiteengezet waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder ertoe gehouden was in het bestreden bevel te motiveren waarom haar de bestreden beslissingen werden opgelegd zonder enig ander voorafgaandelijk bevel.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoekster laat uitschijnen dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven met toepassing van deze bepaling zo lang er niet ten gronde werd beslist over haar verblijfsaanvraag die ze heeft ingediend met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster bekritiseert dat er in de eerste bestreden beslissing nergens de grondvoorwaarden inzake haar gezinsherenigingsaanvraag worden getoetst.

Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de meest recente gezinsherenigingsaanvraag van verzoekster door middel van deze beslissing niet in overweging wordt genomen. Verweerder is namelijk van oordeel dat een nieuw onderzoek van haar vierde verblijfsaanvraag zich niet opdringt aangezien de overgemaakte documenten ter ondersteuning hiervan reeds werden voorgelegd en beoordeeld in het kader van haar eerdere verblijfsaanvragen. Hij motiveert dat verzoekster uit de eerdere weigeringsbeslissingen had kunnen afleiden dat een nieuwe verblijfsaanvraag geen kans zou maken aangezien enkel wordt verwezen naar reeds voorgelegde documenten. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoekster in het kader van haar vierde verblijfsaanvraag van 4 juli 2024 enkel haar Marokkaans paspoort, een betalingsbewijs van de retributie, een afschrift van haar geboorteakte en een kopie van de identiteitskaart van de referentiepersoon heeft bijgebracht. Verzoekster kon verweerder in het kader van haar derde verblijfsaanvraag van 20 oktober 2023 er evenmin van overtuigen dat de wettelijke voorwaarden inzake gezinshereniging vervuld waren, aangezien hij in de weigeringsbeslissing van 17 april 2024 het volgende motiveerde: *“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Betrokkene heeft geen nieuwe stukken bijgebracht die het ten laste zijn bewijzen. Bijgevolg kan dienstig worden verwezen naar de beslissing dd. 05.10.2023.”*

Verweerder kwam in deze beslissing aldus tot de conclusie dat verzoekster niet voldoet aan de grondvoorwaarden voor gezinshereniging met haar Belgische vader. Zoals verweerder ook terecht opmerkt in de bestreden beslissingen, berustte verzoekster steeds in het oordeel van verweerder aangezien zij tegen de drie eerdere weigeringsbeslissingen geen beroep heeft ingesteld.

In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen dat de aanvraag tot gezinshereniging van 4 juli 2024 niet in overweging wordt genomen. Onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht dient elke beslissing te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan of de kwalificatie van de beslissing die verweerder eraan geeft (cf. RvS 17 maart 1999, nr. 79.313, RvS 23 maart 2006, nr. 156.831 en RvS 12 maart 2015, nr. 11.145 (c)). De eerste bestreden beslissing moet dus in dit opzicht worden beschouwd als een beslissing tot weigering van verblijf zoals de drie voorgaande beslissingen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verweerder geen bevel om het grondgebied te verlaten vermocht te geven op grond van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat immers toe om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt, quod in casu.

Vervolgens betwist verzoekster dat ze de procedure inzake artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zou hebben misbruikt. Ze stelt dat ze enkel de bedoeling had om haar verblijf in België te regulariseren; dat ze hiervoor de voorgeschreven procedure heeft aangewend; dat het is toegelaten om meerdere aanvragen inzake gezinshereniging na elkaar in te dienen aangezien de Vreemdelingenwet hiervan geen enkele beperking stelt en dat dit niet indruist tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet.

Met voornoemd betoog toont verzoekster echter niet aan dat het in casu foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van verweerder om in het bestreden bevel te stellen dat verzoekster misbruik maakt van de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, nu wordt vastgesteld dat zij na haar aankomst op het Schengengrondgebied, op 3 februari 2022, gezinshereniging aanvroeg met haar Belgische vader op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat deze aanvraag op 12 juli 2022 werd geweigerd, dat deze beslissing aan haar werd betekend; dat hoewel in de akte van kennisgeving van deze weigeringsbeslissing op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, zij ervoor koos om niet in beroep te gaan tegen deze beslissing, zodat zij in de wettigheid ervan berustte; om nadien op 22 februari 2023 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in te dienen met haar Belgische vader die later op 5 oktober 2023 eveneens werd geweigerd. Verzoekster diende op 20 oktober 2023 een derde aanvraag in waarbij ze als bewijsstukken enkel dezelfde stukken voorlegde als in haar tweede aanvraag, die reeds werden besproken in de bijlage 20 van 5 oktober 2023, louter aangevuld met enkele stukken die betrekking hebben op haar situatie in België. Deze aanvraag werd dan ook opnieuw geweigerd op 17 april 2024. Uit voormelde motieven blijkt niet, in tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, dat haar aanvraag gezinshereniging niet in overweging wordt genomen om reden dat er een eerder betekende bijlage 20 is, doch wel omdat zij bij haar nieuwe aanvraag als bewijzen enkel dezelfde stukken heeft voorgelegd die reeds werden besproken in de bijlage 20 van 5 oktober 2023 en van 17 april 2024, waardoor er sprake is van misbruik van de procedure van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Drie maanden na de derde negatieve beslissing, diende verzoekster alweer een vierde aanvraag in. Verzoekster zet nergens concreet uiteen welke nieuwe of bijkomende bewijzen ze ter ondersteuning van de vierde aanvraag heeft voorgelegd die bovendien, in vergelijking met haar voorgaande aanvragen, kunnen aantonen dat ze ten laste was van haar Belgische vader toen ze nog verbleef in het land van herkomst. Verzoekster toont met andere woorden het belang niet aan bij haar kritiek dat verweerder niet ten gronde ingaat op door haar meegedeelde stukken of dat hij niet herhaald heeft wat al in de drie voorgaande beslissingen werd meegedeeld. Het volstaat in dit verband niet dat verzoekster algemeen verwijst naar de *“meegedeelde documenten (...) die zich bevinden in het administratief dossier”*. Evenmin kan verzoekster zich dienstig algemeen verschuilen achter *“[vage] richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen”* door de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor *“telkens hoop gegeven”* wordt aan de rechtszoekende *“die als het ware [ertoe] aangezet [wordt] om verblijfsaanvragen in te dienen met bijkomende stukken, waarvan Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij vorige aanvra(a)gen.”* Waar in het verzoekschrift toch kan worden gelezen dat verweerder de bestreden beslissing trof *“zonder de specifieke feitelijke elementen van de aanvraag van verzoeker te benoemen ; mn. dat verzoeker de gezinshereniging vroeg met haar Belgische vader, dat al haar andere gezinsleden in België wonen en dat zij geen naaste familieleden meer heeft in Marokko”*, dient de Raad op te merken dat zulks nergens blijkt uit het administratief dossier.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar ze voorhoudt dat verweerder onterecht stelt dat zij misbruik maakt van de verblijfsprocedure door na een eerdere weigeringsbeslissing toch nog een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Immers licht de verwerende partij in het bestreden bevel toe waarom

er geen verder onderzoek ten gronde nodig is aangezien er ten opzichte van de eerdere aanvragen geen nieuwe elementen voorlagen bij de vierde aanvraag en verzoekster door geen beroep in te stellen tegen de weigering van haar eerdere aanvragen gezinshereniging in de wettigheid van die beslissingen wordt geacht te berusten.

Waar verzoekster stelt dat haar Belgische vader, de referentiepersoon, kan worden verplicht om het grondgebied te verlaten om te kunnen samenleven met zijn dochter, dient erop te worden gewezen dat de eerste bestreden beslissing er niet toe strekt dat verzoeksters vader verplicht wordt om het Belgisch grondgebied te verlaten. Verweerder heeft blijkens de bestreden beslissing de zogenaamde K.A.-toets gedaan:

“Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar vader waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”

Hieraan kan geen afbreuk gedaan worden door voormelde ponering in het verzoekschrift of door hierin gewag te maken van “een type motivering”. Evenmin komt de voormelde motivering te vervallen door te betogen dat er wel degelijk sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar vader of door van oordeel te zijn dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster brengt ook niets concreets in tegen de uitgebreide motivering in de eerste bestreden beslissing in het licht van voormelde bepaling.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekster de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar Belgische vader. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissingen. Het EHRM oordeelt dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen.

In casu oordeelt verweerder dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid:

“Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Verzoekster brengt geen overtuigend verweer aan ter weerlegging van deze motivering. Ze gaat niet concreet in op de beoordeling gedaan door verweerder en weerlegt niet dat uit niets kan blijken dat de bestreden verwijderingsbeslissing haar niet verhindert met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. De beoordeling dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon, wordt tevens ondersteund door het gegeven dat de drie voorafgaande aanvragen gezinshereniging van verzoekster telkens werden geweigerd omdat het ‘ten laste zijn’ in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet is aangetoond. Verzoekster heeft nooit beroep ingesteld tegen deze weigeringsbeslissingen zodat kan worden aangenomen dat zij in de wettigheid ervan berustte. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aanvaard, noch in het licht van de eerste bestreden beslissing, noch in het licht van de tweede bestreden beslissing.

Vervolgens betoogt verzoekster dat het onredelijk en in strijd is met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;”

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In de eerste bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend

Betrokkene diende vier keer na elkaar, in uitvoering van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging in met haar Belgische vader. Betrokkenes aanvragen van 03.02.2022, 22.02.2023 en 20.10.2023 werden geweigerd op 12.07.2022, 05.10.2023 en op 17.04.2024 en haar aanvraag van 04.07.2024 werd op 08.08.2024 nie in overweging genomen. Betrokkene misbruikt de

procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

Verweerder beoogt in het licht van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet te verwijzen naar artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet waarin kan worden gelezen dat het risico op onderduiken kan worden afgeleid uit het feit dat de betrokkene onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Het kan niet worden betwist dat verzoekster vier keer na elkaar met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met haar Belgische vader. Uit de bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verweerder hieruit vermag, in de gegeven omstandigheden, af te leiden dat verzoekster misbruik maakt van de procedure voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het betoog van verzoekster dat ze steeds haar verblijfplaats heeft meegedeeld aan verweerder en haar verblijfssituatie wenst te regulariseren, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid van verweerder om het bestaan van een risico op onderduiken overeenkomstig artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet af te leiden uit de vaststelling dat verzoekster tot vier keer toe onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen waar ze stelt dat het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek een schending zou uitmaken van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel.

Tenslotte voert verzoekster aan dat het bestreden inreisverbod dient vernietigd te worden aangezien het een accessorium vormt van de bijlage 13, die volgens verzoekster eveneens moet worden vernietigd. Echter blijkt uit de bovenstaande bespreking dat verzoekster er niet in is geslaagd de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing aan te tonen. Er is geen grond tot vernietiging van deze beslissing voorhanden.

Verzoekster herhaalt nogmaals dat er haar geen misbruik van de procedure kan worden verweten. Volgens verzoekster toont verweerder niet aan waaruit het misbruik bestaat en welke schade die hierdoor werd toegebracht.

De beslissing om een inreisverbod op te leggen steunt op de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het weze herhaald dat reeds is gebleken dat de beslissing om geen vrijwillige vertrekketermijn te verlenen die kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, overeind blijft, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar andersluidend betoog.

In geval van de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, moet een inreisverbod opgelegd worden en dit met een maximumtermijn van drie jaar. Hierbij moet verweerder rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In casu legt verweerder een inreisverbod op met een duurtijd van drie jaar. Hij motiveert dit uitvoerig, waarbij hij rekening houdt met het gestelde in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 en artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel is dat verweerder een inreisverbod oplegt met een termijn van drie jaar, als hij naast de vaststellingen dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsband met haar vader noch van minderjarige kinderen in België noch van een medische problematiek, tevens vaststelt dat verzoekster tevergeefs reeds vier opeenvolgende verblijfsaanvragen heeft ingediend en uit de opsomming ervan blijkt dat de drie voorgaande aanvragen elkaar redelijk snel opvolgen en verzoekster amper drie maanden na de derde negatieve beslissing, opnieuw een vierde verblijfsaanvraag indient. Dit zijn objectieve vaststellingen die overeind blijven ongeacht of verweerder dit ten onrechte kwalificeert als rechtsmisbruik of ten onrechte verzoeksters handelen bestempelt als zijnde tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De Raad gaat bijgevolg niet in op de kritiek die verzoekster uit op de voormelde woordkeuze van verweerder. In dit verband dient nog te worden benadrukt dat het inreisverbod niet steunt op artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat toelaat een inreisverbod van vijf jaar op te leggen in geval van het plegen van fraude of het gebruik van andere onwettige middelen teneinde te worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN